Моя горянка

Уся краса шляхетних дам —
Не для моєї музи крам.
Їх перевершить, певен я,
Горянська дівчина моя.

І в чистім полі, і в гаю
Я в серці пісні не таю:
Сідаю й славлю від душі
Горянську дівчину мою.

Якби ті замки та гаї
Були не панські, а мої,
Узнав би світ, як я люблю
Горянську дівчину мою.

І хоч навік Фортуна зла
Мене на мандри прирекла,
Я все здолаю, все стерплю
За ту горянку, що люблю.

Хоч буду я й на чужині,
Навіки вірною мені
Лишиться дома, знаю я,
Горянська дівчина моя.

Для неї бур не побоюсь,
Для неї з пекла я вернусь
І скарб індійський принесу,
Щоб осіяв її красу.

Я руку й серце їй віддав,
Навіки з нею поряд став —
І поки чую серця бій,
Горянська дівчино, я твій!

Прощайте, гори і гаї!
Прощайте, батьківські краї!
Я попливу, за океан,
Щоб оспівати й там її!

І в чистім полі, і в гаю
Я в серці пісні не таю:
Сідаю й славлю від душі
Горянську дівчину мою.